

Alexandra Laudo [Heroínas de la Cultura]

Una coneguda va explicar-me un dia que, durant temps, quan era petita, havia cregut que el món era originàriament en blanc i negre, i que el color s'hi havia instaurat unes dècades abans que ella naixés.

Aquesta concepció errònia li venia de veure els àlbums familiars, i d'observar com, a les fotos dels seus avis i a les de la infància dels seus pares, la realitat sempre es mostrava en tonalitats grises, en un cromatisme que transitava entre el negre i el blanc. Que les fotografies de dècades posteriors fossin en color, a parer d'ella, revelava clarament que en un moment determinat de la història la diversitat cromàtica havia arribat a la Terra, no sabia si per evolució natural, si mitjançant algun descobriment humà, o bé a causa d'algun fenomen d'abast còsmic, fora del comú.

Aquests dies, a la Galeria Joan Prats warehouse, [Marcel Rubio Juliana](#) presenta una exposició de grans llenços en blanc i negre. Els personatges que hi apareixen no són, però, com els nostres besavis, que surten a les fotos seriosos i amb roba avorrida, sinó persones actuals, amb telèfons mòbils, que fan vida a la platja, al club nàutic, als carrers i a les llibreries, i que ens resulten contemporanis malgrat aquesta tonalitat seva, tan grisa. Si fos veritat que el món era abans en blanc i negre, els llenços de Rubio Juliana serien un lloc on el cromatisme va passar sense aturar-se, i tan sols va esquitxar, subtilment, algunes bombolles, algunes superfícies, algunes onades, i les lletres de la paraula [Surfeit](#).

En un dels llenços, un grup de joves corre en estampida cap a un pas soterrat que du la platja, com si el color estigués arribant al seu tros de món en aquell precís instant, tardanament, i ells el sentissin avançar contra els seus cossos amb la força

L'exposició de Marcel Rubio Juliana és un assaig sobre la passió, que segons ell pot ser un lloc, i que també acostuma a arribar impetuosament, com les onades, les tempestats o les col·lisions meteòriques. I hi ha qui s'hi capbussa i hi ha qui fuig, i hi ha qui se situa a recer per protegir-se de l'impacte mentre observa - com diu una frase amagada rera un dels llenços- "la gent atrevida que es banyava". Hi ha qui participa amb entrega i amor de les passions dels altres, com els pares de l'artista, que varen disposar la maqueta d'una embarcació en una banyera plena d'aigua i amb les mans van provocar-hi onades gegants, mentre el Marcel Rubio Juliana els observava i podia així pintar, acuradament, un vaixell oscil·lant perillosament sobre la superfície aquàtica, en un lavabo que de sobte, i gràcies a la passió, era una tempesta i un mar.

M'hauria agradat preguntar-li com vivia, de nena, el fet d'haver nascut -segons aquella interpretació equivocada seva- en l'era de la riquesa cromàtica. Si ho considerava una sort i un alleujament, com quan pensem en tot el que a les dones els estava prohibit fer abans, i ens sentim afortunades de viure en una època i en un context en què tenim més llibertats que les nostres besàvies; o si en canvi sentia aquell món gris i aliè com una pèrdua, com quan ets petit i et sap greu que s'hagin extingit els dinosaures.

impeptuosa dels huracans, dels terratrèmols, dels meteorits i les onades gegants, i tots fugissin descontroladament d'aquest cromatisme desconegut. Al costat d'ells corre també un paó reial, ignorant completament que en aquesta nova era acolorida el seu plumatge serà un calidoscopi de blaus elèctrics i turqueses i de verds quasi fluorescents.

Olivier Collet, comissari de l'exposició, relaciona el projecte de Marcel Rubio Juliana amb la pel·lícula [*L'avventura d'Antonioni*](#), i en un text recitat (que només podran conèixer aquells qui visitin la mostra), recorda les paraules amb què el director italià va respondre a les crítiques que suscità, l'any 1960, la seva nominació al Premi del Jurat de Cannes. “No seríem eròtics, és a dir, malalts d'Eros, si Eros estigués sa, i per sa vull dir just, ajustat a la mesura i la condició de l'home”. Potser és per això que les passions tremolen, desajustant les mesures, les superfícies, els límits, i tot allò que encaixa amb correcció.

Marcel Rubio Juliana diu que ha continuat aquest treball pictòric, però que aquesta segona part no és en blanc i negre, perquè tracta sobre la carnalitat, l'erotisme, el desig i els cossos, i que aquests són en color, com l'excés, i com tot el que fa tremolar.